

Consell Confederal Intersindical Valenciana

28 de novembre de 2020

Línies d'acció sindical 2021

1.- Context

En el moment de redactar aquesta ponència vivim temps certament convulsos des d'un punt de vista polític, social i econòmic. Quan encara no està superada la crisi sanitària per la covid-19, per l'aparició d'una segona onada de contagis, les seqüeles d'aquesta en els àmbits socials i econòmics van conformant una realitat dura i, a mesura que avança el temps i finalitzen determinades mesures de xoc preses pels diferents governs per pal·liar els seus efectes, potser, la realitat siga més dura encara.

Políticament, malgrat haver-se aconseguit constituir eixe govern de coalició d'esquerres, la irrupció de la pandèmia per la covid-19, ha centrat els seus esforços en pal·liar els efectes amb mesures molt concretes i destinades, únicament i exclusivament, a aquesta finalitat; raó per la qual continuem sense albirar les polítiques transformadores o, encara que fora, revisionistes, derivades del pacte de govern entre PSOE i UNIDES PODEM. De fet, i com a mostra, continuem amb la pròrroga dels PGE de 2018, modificats a colp de Decrets Llei i només, ara, hi ha la possibilitat d'aprovar uns pressupostos per a 2021 si es consolida el suport polític que va facilitar la investidura.

Un escenari que arriba en un moment, ja de per sí, de precarietat laboral i social adobat per les polítiques liberalitzadores del mercat laboral i de retallades en els serveis públics aplicades entre 2008 i 2018; la qual cosa fa que, si cal, puguem qualificar la situació com d'emergència social agreujada en el sentit que, des del punt de vista de la majoria social, s'acumulen els efectes negatius de dues crisis.

En l'àmbit del País Valencià, la situació no n'és molt diferent. En el Govern del Botànic, malgrat gaudir d'una majoria estable a les Corts Valencianes i de mantenir una certa cohesió interna al govern de coalició, aquesta fortalesa s'esvaeix davant una realitat social i econòmica que ens situa per sota de la mitjana de l'estat en els indicadors econòmics, d'ocupació i de benestar; amb un model productiu excessivament dependent del sector serveis i una situació financera lamentable. A més d'estar subjecte a les disposicions legals de caire bàsic de l'Estat que limiten seriosament la seua capacitat d'intervenció política, més enllà de la simple gestió dels serveis públics.

En general, pel que fa a l'anàlisi de la situació política, social i econòmica derivada de les crisis de 2008 i 2020, així com de les propostes sindicals, hem tingut ocasió, com a Intersindical Valenciana, de debatre-les en nombroses ocasions amb motiu de l'aprovació dels documents d'acció sindical als diferents Consells Confederales convocats a l'efecte; sent l'últim, el celebrat el passat 10 de juliol de 2020. En aquest Consell es va aprovar el document *Després de la covid-19: la reconstrucció com a eina de transformació social*,

que representa, en superar el marc estricte de la reconstrucció post-covid-19, la proposta d'acció sindical de la Intersindical Valenciana per als propers anys.

En aquest, el Sindicat defensa que la "reconstrucció" no passa per tornar a la casella d'eixida. No passa per reinstaurar la situació prèvia a la crisi per la COVID-19. La reconstrucció, necessàriament, s'ha de concebre com un vertader procés de transformació social en què, superant els dogmes del pensament neoliberal dominant, aprofundisca en un nou model de relacions socials fonamentat en els principis d'igualtat, no-discriminació, solidaritat i justícia social. És a dir, redefinir l'actual contracte social, desenvolupant huit eixos bàsics de transformació que abasten una gran part dels àmbits de reivindicació de la classe treballadora i de la societat del segle XXI:

1. Configurar un nou model de relacions laborals.
2. Assumir la perspectiva de gènere de manera sistemàtica i transversal.
3. Dissenyar un nou sistema de protecció i apoderament social.
4. Potenciar els serveis públics.
5. Construir un nou model productiu.
6. Reformar el sistema fiscal i financer.
7. Avançar cap a la sostenibilitat i la defensa del medi ambient.
8. Redefinir el concepte d'Estat.

És per això que, finalment, Intersindical Valenciana apostava per una gran mobilització social en defensa de les polítiques transformadores i per combatre el discurs neoliberal. És a dir, l'objectiu de la mobilització unitària i transversal ha de ser contrarestar l'hegemonia del discurs neoliberal i encoratjar, des del suport d'una base social ampla, a l'execució de vertaderes polítiques valentes que permeten avançar en eixa transformació social; un suport positiu i propositiu. En aquest sentit, el Sindicat ha de treballar per a contribuir, activament, en la construcció d'un espai unitari de mobilització social en els diferents àmbits territorials, que pugua servir de faristol per la defensa dels interessos de la classe treballadora i per la transformació social envers una societat més justa, igualitària, sense discriminacions i respectuosa amb el territori.

El problema és que aquesta segona onada de la pandèmia ens retorna a la situació sanitària del mes de març i, en aquest context, la prioritat dels poders públics és el seu control i seguir amb les mesures pal·liatives de caire social i econòmic. En conseqüència, la "reconstrucció" haurà d'esperar per donar els seus primers passos i, també, una mobilització social significativa, limitada ara per les mesures de protecció social contra la covid-19.

No obstant, la vida continua, la crisi sanitària revifa amb força, l'activitat econòmica es manté amb les limitacions en el sector de l'hostaleria i l'oci, les conseqüències laborals i socials s'agregen per la seua prolongació en el temps; per tant, malgrat les limitacions sanitàries, el treball de la Intersindical Valenciana no pot decaure, perquè la classe treballadora ens necessita més que mai. Raons que justifiquen un pla d'acció sindical transversal en defensa del conjunt de la classe treballadora i contra les conseqüències de la crisi, sense que oblidem, paral·lelament, abordar determinades qüestions concretes

que van sorgint i sobre les quals cal fer un èmfasi especial per la seua transcendència en un futur no molt llunyà pels nostres interessos. Parlem de les reformes laborals i les de les pensions, els serveis públics i la temporalitat laboral a les Administracions Públiques i, per últim, de la implementació de la capacitació en valencià dels empleats i empleades públics de les administracions valencianes i l'elaboració d'una llei d'igualtat lingüística.

2.- La Intersindical Valenciana davant la crisi

Intersindical Valenciana considera que amb la nova aprovació de l'estat d'alarma per part del Govern espanyol i la seua ratificació pel Congrés cal dinamitzar i impulsar les polítiques socials per pal·liar els seus efectes, així com els que venim acumulant per la pandèmia i la crisi de 2008.

Per al Sindicat, calen més mesures de caire laboral i social per garantir que la nova declaració de l'estat d'alarma no augmente les desigualtats socials, l'exclusió social ni la precarietat en la que viuen amples sectors socials. En eixe sentit, Intersindical Valenciana ha valorat com insuficients l'escut social que ha posat en marxa el govern de l'estat en aquests darrers mesos i com inútils les conclusions de les diverses comissions de reconstrucció que s'han creat als diferents àmbits territorials, davant la realitat d'una segona onada pandèmica. És per això que, davant la nova situació produïda per l'estat d'alarma, reclama que s'impulsen decididament i immediatament mesures per combatre la situació per la que travessen milions de persones de l'estat i del País Valencià.

Intersindical Valenciana no entén que es disposen mesures per restringir la mobilitat nocturna o social però que no es despleguen mesures per garantir la seguretat i la salut en el món del treball. Unes mesures que passen, entre altres, per millorar la seguretat i la freqüència del transport públic que és el que usa la classe treballadora i els sectors més vulnerables de la nostra societat per anar cada dia al seu centre de treball, l'augment del control de la Inspecció de Treball als centres de treball per garantir que s'apliquen les mesures necessàries per a la seguretat i salut de les treballadores i treballadors valencians o la regulació del teletreball a tots aquells sectors laborals que ho puguem implementar.

Intersindical Valenciana reivindica mesures socials com: l'augment de les plantilles en la sanitat i en els serveis socio-sanitaris valencians i la millora de les condicions laborals del personal que hi treballa; la dotació de recursos i de personal suficient en tots els serveis públics, especialment en els serveis d'emergència i serveis essencials; l'establiment de la Renda Valenciana d'Emergència, davant els problemes que s'han generat amb la gestió de l'Ingrés Mínim Vital i la complexitat de la tramitació de la Renda Valenciana d'Inclusió o la paralització dels desnonaments per garantir el dret a l'habitatge de les persones més vulnerables en un moment tan complicat com aquest.

Finalment, Intersindical Valenciana considera que combatre la pandèmia i els seus efectes no pot passar exclusivament per mesures restrictives dels drets fonamentals de circulació i reunió de les persones, ni per prioritzar la recuperació econòmica a qualsevol preu, si no van acompanyades per l'implementació de més mesures sanitàries, laborals i socials per evitar les seues conseqüències negatives entre la majoria de la població.

3.- El Pla de Xoc Social com a eina unitària d'acció reivindicativa

En consonància amb la declaració anterior i en la recerca d'una eixida social a la crisi que salve vides i rescate a les persones, la Intersindical Valenciana s'integra en plataforma del Pla de Xoc Social, on fa mesos que, centenars d'Organitzacions, Col·lectius i Plataformes, treballen en la construcció d'una resposta de la Classe Treballadora i de la majoria social, davant el rumb que estan prenent els esdeveniments amb motiu de la pandèmia pel coronavirus i de la crisi econòmica i social conseqüent.

Partint de l'anàlisi de que una vegada més, els poders econòmics i mediàtics, amb els seus tentacles en les diferents institucions i governs, estan consolidant el seu full de ruta per tornar a eixir indemnes d'aquesta situació i fer recaure tot el pes de les conseqüències econòmiques i socials sobre la classe treballadora i les persones més desfavorides, s'han vingut convocant mobilitzacions específiques reivindicant imprescindibles canvis en les polítiques en matèria de sanitat, educació, habitatge, dependència, residències, pensions, redistribució de rendes o model d'estat, i també per conflictes específics en sectors de la producció o en empreses concretes.

Ha arribat, però, el moment d'unificar totes aquestes lluites entorn d'una mobilització unitària d'impugnació global de la situació, perquè és l'hora ja de que la Classe Treballadora i la majoria social deixe clar que no estem disposades a tornar a pagar la crisi generada pel coronavirus, amb la nostra salut, amb els nostres drets, amb les nostres condicions de vida i amb el nostre territori. És per això que es reivindica:

- La potenciació de la sanitat pública amb la contractació indefinida de professionals de la sanitat en tots els àmbits i responsabilitats, tant de personal sanitari com de personal auxiliar i administratiu, juntament amb l'eliminació dels concerts i de l'externalització de la gestió. I que s'incloga en la salut mental en l'atenció primària per personal professional de la salut mental.
- La contractació indefinida de personal docent en tots els àmbits de l'educació pública, per a baixar les ràtios d'alumnat, així com de personal auxiliar i administratiu que garantisquen la màxima seguretat de l'alumnat i professorat, juntament amb l'eliminació dels concerts i la internalització de serveis.
- La contractació del personal necessari per a gestionar els Serveis Socials i prestar una atenció més ràpida i de qualitat a les persones més desfavorides.
- La gestió pública de les Residències de Majors, dotant-les d'un major nombre de professionals de tota mena per a assegurar una atenció digna i completa als nostres majors. Inclouent un nou model de cures a les persones majors que incloua la intervenció del Govern Valencià de les residències.
- Una major dotació de personal en Atenció a la Dependència, sempre contractades per les diferents administracions públiques, que permeta a les famílies conciliar les seues necessitats vitals amb l'atenció als seus éssers estimats en situació de dependència.
- La prestació d'un servei públic de transport de qualitat, dotant de personal suficient a les empreses públiques i invertint amb criteris de vertebració territorial, portant

un servei de qualitat a l'àmbit rural, acabant amb l'amuntegament de la rodalia en grans nuclis amb l'augment de l'oferta de serveis, potenciant el ferrocarril com a manera mediambientalment sostenible, assegurant la intermodalitat amb altres maneres per a arribar al conjunt de la població.

- La gestió pública de l'energia i l'aigua, com be bàsic d'interès públic, per a garantir l'accés a l'energia i a l'aigua a tota la població, amb preus assequibles i la prohibició del tall de subministrament.
- La fi de les violències masclistes, de les bretxes salarials, dels sostres de cristall, de les discriminacions per raó de sexe o orientació sexual, amb polítiques efectives que impedisquen la seua vulneració.
- La implantació d'un ingrés incondicional per a totes les persones, que garantisca que tota persona pot cobrir prou les seues necessitats vitals. Mentre tant, que les ajudes d'emergència a les persones i famílies es paguen urgent i immediatament, comprovant els requisits amb posterioritat.
- La fi de la precarietat laboral en tots els àmbits, l'estabilització del personal interí en frau de llei de totes les administracions públiques, la regularització dels falsos autònoms com a treballadores per compte d'altri i la vigilància de l'estricta compliment de les lleis laborals i de prevenció de riscos amb l'increment de personal en les inspeccions de treball. I la reducció de la jornada laboral i repartiment del treball sense reducció de salaris.
- El respecte als drets humans, posant fi a les polítiques que estigmatitzen i discriminen a les persones migrants, cap persona és il·legal, i acabar amb la doble moral de col·laborar amb governs corruptes que sotmeten a la seua població a la misèria i les espanta a migrar, prohibir la venda d'armes a països en conflicte, a països generadors de conflictes i a països que vulneren els drets humans amb la seua població.
- La fi de la corrupció en tots els nivells, jutjant i condemnant tots els casos coneguts i per conèixer, inclòs el rei emèrit, amb l'obligació de retornar a les arques de l'estat tot allò obtingut amb pràctiques corruptes. També la supressió de les immatriculacions de l'església catòlica recuperant tots els béns immatriculats per a posar-los a la disposició de la societat.
- Que l'eixida d'aquesta crisi econòmica aborde d'una vegada la crisi social i ecològica que patim i que no té un altre origen que l'acumulació de la riquesa, reclamem justícia social i ecològica, perquè no hi ha manera de viure ni de treballar en un planeta moribund i perquè la crisi mediambiental afecta més a les classes més precàries.
- La restauració dels ecosistemes degradats, la protecció de la biodiversitat, la descarbonització de l'economia, el tancament de les centrals nuclears, la transformació del model productiu, apostant per les energies renovables, l'agroecologia, la indústria de la recuperació i l'afavoriment del consum local.
- El dret a un habitatge digne, augmentant el parc d'habitatges públics per a fer front a l'emergència residencial i a l'enorme necessitat d'àmplies capes de la població, a través de l'expropiació de l'ús d'habitatges buits -temporal fins que no hi haja un parc públic del 15%- de la banca rescatada, de la Sareb i de les que es troben en mans de fons voltor i Socimis, que es dediquen a l'especulació sense criteris de justícia social, per a retornar a la societat el rescat impagat.

- El desenvolupament de la Llei Valenciana 2/2017 per la funció social de l'habitatge; un protocol coordinat de les Conselleries d'Habitatge, Igualtat i Justícia, i amb els ajuntaments per a fer front als desnonaments i l'emergència habitacional; disposar del necessari Parc Públic i social d'habitatges de la GVA i dels ajuntaments.
- La prohibició dels desnonaments sense alternativa residencial, (com a mínim fins al 31 de desembre de 2021), quan la propietat és de grans tenidors, obligant els bancs a fer lloguers socials, i quan és de xicotet propietari, obligant les Administracions a allotjar a les famílies, complint així el Dictamen del Comitè DESC de Nacions Unides. Adoptar mesures de limitació i control de preus dels lloguers.
- Unes pensions dignes per a totes les persones, amb un import mínim de 1080 euros/mes, que permeta també eliminar la bretxa de gènere, blindades com a Dret Fonamental en la Constitució. No al pacte de Toledo que recomana els Plans de Pensions Privats d'Empresa gestionats per bancs i agents socials i que vol allargar l'edat de jubilació sense tenir en compte l'alt percentatge d'atur juvenil.
- La creació d'una Banca Pública Valenciana, vinculada als DDHH, a la millora del medi ambient i al desenvolupament social i econòmic de la població.
- La redistribució de la riquesa amb mesures fiscals que facen que els qui més tenen més aporten al benestar comú. Exigim un nou model de societat, més just, més igualitari, més respectuós amb la naturalesa, on les persones i el seu hàbitat siguen el primer.

4.- Les pensions i la precarietat de l'ocupació

El fet que tractem conjuntament aquestes dues qüestions, obeeix al fet de la recent publicació de l'Informe d'Avaluació i Reforma del Pacte de Toledo 2020 elaborat per la Comissió de Seguiment i Avaluació dels Acords del Pacte de Toledo del Congrés. Al nostre parer representa una ocasió perduda per abordar la problemàtica del sistema de pensions i de les persones treballadores que ja han accedit a la condició de pensionistes o ho faran en un moment determinat de la seua vida. Aquest informe no aporta cap solució al suposat problema de la sostenibilitat del sistema, ni a la suficiència de les pensions per garantir una jubilació digna, capaç de cobrir les necessitats bàsiques de les persones jubilades.

Per una banda, és un document que sembla haja estat tancat de forma sobtada, amb l'únic objectiu de no obrir cap polèmica entre el diferents grups parlamentaris i, ratificar que la revalorització anual de les pensions s'ha de fer en base a les variacions de l'IPC i, per l'altra, aborda la qüestió de la sostenibilitat de forma parcial, centrant-se en la carrera de cotització dels treballadors i treballadores, sense entrar a debatre els vertaders problemes del sistema de pensions.

El que s'espera de la Cambra de Diputats és que faça seu el manament constitucional de garantir, mitjançant una pensió adequada, la suficiència econòmica de les persones durant la tercera edat. Per tant, el que cal esperar és que centren els seus debats en la premissa inamovible d'assegurar una pensió de jubilació a totes les persones i que aquesta siga **suficient**. La primera condició, mal que bé, sempre hi ha col·lectius exclosos del sistema de pensions, està assolida amb les pensions contributives i no contributives; ara bé, la

segona dista molt d'estar aconseguida i en conseqüència, ha de ser prioritari concretar el concepte de "suficient" i a continuació, esbrinar com es finança aquest dret.

L'Informe es limita a recomanar la utilització d'indicadors de referència com el salari mig, però en cap moment fa una anàlisi de la quantia actual de les pensions en relació amb la condició de suficiència. En aquest sentit, a Intersindical Valenciana considerem que la suficiència ha d'estar referida a la pensió mínima, com a garantia d'universalitat i, a partir d'ahí, establir la graduació de la resta de pensions en funció de la carrera de cotització fins arribar a la pensió màxima. És per això que, si la pensió mínima actual per a una persona sense càrregues familiars és de 683 €, no cap el més mínim dubte de la seua insuficiència per cobrir, només, les necessitats bàsiques; raó per la qual defensem una pensió mínima de 1080 € en consonància amb les reivindicacions de la COESPE.

El següent pas és establir el model de finançament. El nostre sistema de pensions es finança mitjançant els pressupostos generals de l'Estat per a les no contributives i mitjançant les cotitzacions socials dels treballadors i treballadores en actiu, configurant un model, aquest, fonamentat en el repartiment equitatiu de càrregues i en la solidaritat intergeneracional.

Aquest model ha funcionat, sense cap ostentació, fins el moment actual en el que l'increment del percentatge de població en edat de jubilació i la reducció dels ingressos per quotes com a conseqüència de les elevades taxes d'atur i la poca quantia de les cotitzacions per les reduccions salarials, han tensionat el seu finançament fins entrar en dèficit. Un dèficit que, siga dit de pas i coincidint amb la Comissió, ha de ser cobert per l'Estat com a garant subsidiari de la preservació del dret.

Establerta la garantia estatal, és clar que allò al que deu aspirar el sistema de pensions és a l'autosuficiència, cercant l'equilibri entre ingressos i despeses; és a dir, quotes i pensions. Per part dels sectors polítics neoliberals, emparant-se en una suposada insostenibilitat del sistema, la fórmula emprada per assolir l'equilibri ha estat retallar el dret a la pensió: retardant l'edat de jubilació, reduint la base de càlcul de la pensió o allargant els anys de cotització per generar el dret al 100% de la pensió. És el que han perseguit les reformes de les pensions de 2011 i 2013 i que la Comissió en cap moment qüestiona, com tampoc es planteja, com tampoc ho feren els legisladors en 2011 i 2013, abordar la solució al problema de l'equilibri financer afrontant les vertaderes causes que l'han originat: les crisis econòmiques de 2008 i 2020 i la precarietat instaurada al mercat laboral per les reformes laborals de 2010 i 2012 que, han deixat un erm on sols creixen les taxes d'atur i de treballadors i treballadores en actiu que a males penes arriben, si arriben, a final de mes.

Descartada per omisió aquesta darrera opció per la Comissió, malgrat reconèixer els seus efectes, es limita a sancionar la política anterior en matèria de pensions i a fer una sèrie de recomanacions que van, des de tenir una certa utilitat, a les que són absolutament estèrils; però que, en qualsevol cas, són sempre de caire accessori.

Compartim amb la Comissió que hi ha que eximir a la Seguretat Social de despeses impròpies que res tenen a veure amb la gestió de les pensions contributives, com també

ho fem quan senyala que cal homologar al Règim General els drets i obligacions dels treballadors i treballadores autònoms, adequant les seues cotitzacions als ingressos reals. Mesures que milloraran la situació financera de la caixa de les pensions, però que, en realitat, sols són pegats en un llençol ple d'esgarrats. Compartim, també, la recomanació de la revalorització de les pensions d'acord amb l'evolució de l'IPC.

No compartim les recomanacions referides a l'aproximació de l'edat de jubilació real a la legal obstaculitzant la jubilació voluntària, la de prolongar la vida activa dels treballadors i treballadores més enllà dels 67 anys o les retallades a les pensions de viduïtat. Amb més motiu no compartim les reflexions, que no recomanacions, que fa la Comissió envers els col·lectius més desfavorits en quant a l'exercici del dret a una pensió, com són les dones, els joves i les persones migrats. Es tracta de reflexions sense cap contingut en el millor dels casos i, quan no, ratllen l'esperpent.

En definitiva, un document, l'Informe d'Avaluació i Reforma del Pacte de Toledo (2020), elaborat per la Comissió de Seguiment i Avaluació dels Acords del Pacte de Toledo del Congrés, de 164 pàgines, que ha requerit de 31 sessions de la Comissió i que no aporta pràcticament res. Una pèrdua de temps i d'oportunitats.

Per Intersindical Valenciana la prioritat a l'hora d'abordar el problema financer de les pensions no és retallar les prestacions; en absolut. La prioritat és garantir i millorar els ingressos de la Seguretat Social per aportacions dels treballadors i treballadores, reduint les taxes d'atur, millorar els salaris i seguir amb l'increment del salari mínim professional, amb vertaderes polítiques de foment de l'ocupació que passen, en primera instància, per la derogació de les reformes laborals de 2010 i 2012. Una política d'ocupació que ha de ser reforçada en determinats col·lectius més precaritzats com són les dones, els joves, les persones aturades de llarga duració i majors de 55 anys i per la integració de les persones migrants al mercat laboral, facilitant la seua legalització; així com per una vertadera lluita contra el frau i l'economia submergida.

Eixe, seria un primer pas i, a continuació o en paral·lel, el següent és fer efectiu el dret constitucional a una pensió suficient, millorant-les i derogant les reformes de 2011 i 2013, perquè no sols constitueixen un entrebanc per a l'accés a una pensió digna, sinó que qüestionen seriosament l'essència mateixa del sistema: la continuïtat en el temps del dret. La resta, les recomanacions de la Comissió, sols construeixen un decorat que amaga el vertader problema de les pensions, la precarietat laboral, i justifica, al mateix temps, les polítiques antisocials en matèria de pensions.

5.- Serveis públics i temporalitat laboral

Molt hem escrit sobre la necessitat de potenciar els serveis públics com a pilar fonamental de l'estat de benestar i de garantia del principi d'igualtat d'oportunitats per a totes les persones; així com del fet de que la pandèmia sanitària ha fet més palesa aquesta necessitat. Ara, el que cal és incidir en la idea de que les inversions realitzades per les diferents Administracions Públiques per millorar els serveis públics en un sentit ample, no deu ser una qüestió conjuntural que acabe en passar la pandèmia; sinó que han de

convertir-se en estructurals, per garantir uns serveis de qualitat capaços d'afrontar qualsevol situació d'emergència que pugua presentar-se sense córrer el risc d'entrar en col·lapse.

És per això que des d'Intersindical Valenciana pensem que cal llançar una campanya en defensa dels serveis públics, exigint a reversió de les privatitzacions, la consolidació de l'increment pressupostari, l'adequació de les plantilles i la dotació de recursos i infraestructures. Sabem que anys de retallades en el serveis públics ens han dut a comprovar com, quan han estat sotmesos a una situació d'estres, s'han vist desbordats i no sols parlem de la sanitat, és una valoració general; raó per la qual entenem que és una reivindicació més que justificada en la que no cap donar ni un pas enrere.

Ara bé, parlar de servei públics qualitat, és també parlar del seu personal i del respecte a les seues condicions laborals, perquè si una cosa s'ha fet palesa és que els empleats i empleades públics han estat i estan a l'altura de les circumstàncies en aquesta pandèmia, suplint amb dedicació i esforç personal les mancances del sistema. Una vocació de servei públic que no pot rebre com a contrapartida el maltractament per part de les administracions mantenint indefinidament en el temps situacions de temporalitat i precarietat.

És una lluita aquesta vella en el temps, no obstant i això, s'ha revifat amb la publicació de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 19 de març de 2020. Cal dir que la jurisprudència del TJUE sobre l'aplicació de la Directiva Europea 1999/70/CE a les relacions laborals del sector públic és extensa, començant per allò més essencial com és l'aplicabilitat de la Directiva al sector públic i seguint per la interpretació que s'ha de fer de la Directiva i de l'Acord Marc sobre el treball a temps determinat que conté com annex, respecte de totes i cadascuna de les modalitats de contractes i nomenaments temporals recollits a l'Estatut dels Treballadors, a l'Estatut Marc del Personal Estatutari i a l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, delimitant que s'entén, en cada cas, per abús de la temporalitat.

Malgrat tot, aquest esforç xoca irremissiblement amb l'actitud dels diferents governs que, al llarg de més de 20 anys, s'han negat a transposar la Directiva a l'ordenament intern en matèria de regulació de les relacions laborals a l'àmbit públic, sota l'excusa de que els manaments constitucional i les peculiaritats de la relació laboral administrativa eximien a les Administracions Públiques del seu compliment. Una teoria sustentada també a l'àmbit judicial per les màximes instàncies que, fins i tot ara, continuen negant la major, entrebant el reconeixement de l'abús de la temporalitat i la possibilitat d'establir sancions a les administracions incomplidores, ometent l'obligació de deixar inaplicada la norma interna que s'opose a les disposicions de la Directiva o els pronunciaments del TJUE davant les qüestions prejudicials que se li plantegen des dels jutjats i tribunals estatals.

No obstant, cert és que s'ha obert una escletxa en aquesta actitud monolítica dels poders públics i les reivindicacions del personal interí o temporal comencen a tenir ressò als corredors del Congrés i del Senat, on s'han presentat diverses mocions, proposicions de no de llei i proposicions de llei instant al govern a modificar l'Estatut Bàsic per acotar la

temporalitat en les relacions laborals, establir mecanismes de sanció i, especialment, resoldre el problema de la temporalitat actual. D'aquestes propostes, algunes són concretes proposant la convocatòria d'un concurs de mèrits o l'adaptació de la DA 4 de l'EBEP al moment actual i altres no passen d'una mera declaració d'intencions que delega en la Comissió Sectorial de Funció Pública la seua concreció; en qualsevol cas, però, aquestes iniciatives no són una garantia perquè es porte a terme una consolidació del personal interí, sense que cap persona es quede enrere.

Per tant, és el moment de redoblar esforços i en aquest sentit, s'ha llançat una campanya d'acció sindical reivindicant la consolidació de l'ocupació per aquest personal i la transposició de la Directiva a l'EBEP que, a més de l'elaboració dels materials propis d'una campanya, inclou reunions amb els amb partits polítics i grups parlamentaris de les Corts i el Congrés i no se descarta la hipòtesi de convocar mobilitzacions si es considera procedent; cosa prou provable davant l'escassa receptivitat que hem trobat a les reunions que ja s'han celebrat a l'àmbit del País Valencià.

6.- Intersindical Valenciana, amb el valencià

Un dels nostres objectius ha estat, també ho és actualment, aconseguir una legislació que reconega plenament i eficaçment l'autogovern de les valencianes i valencians, així com el reconeixement de la llengua i cultura valencianes. És per això que proposem impulsar la defensa del valencià durant els proper mesos mitjançant una campanya continuada en el temps per posar-la en valor al món laboral i al conjunt de la societat. Es tracta de fer-la transversal en les nostres actuacions, reivindicacions i publicacions i de treballar per aconseguir una veritable igualtat lingüística, així com avançar en les nostres reivindicacions que es concreten entre d'altres en: la consideració del valencià com a llengua vehicular de tot el sistema educatiu valencià; l'establiment de la competència lingüística per a l'accés a la funció pública valenciana; la promulgació d'una Llei d'Igualtat Lingüística; l'aprovació d'una Llei de Llengües per part de les Corts espanyoles; l'augment de les partides pressupostàries destinades a la promoció i ús del valencià; la realització de campanyes institucionals per potenciar l'ús i l'ensenyament del valencià; la dinamització del Consell Social de les Llengües; l'augment del pressupost i de plantilla d'À Punt; la reciprocitat dels mitjans de comunicació públics en la nostra llengua i la creació d'un espai audiovisual compartit i la incorporació de la Generalitat Valenciana a l'Institut Ramon Llull.

Per portar endavant totes aquestes propostes cal, des del nostre punt de vista, tindre voluntat política i destinar els recursos econòmics suficients. En aquest moment considerem que és possible i necessari fer-ho en existir les majories parlamentàries que ho permeten i per ser, per alguna d'elles, compromisos electorals o del programa de govern Botànic 2.

Intersindical Valenciana considera que aquestes reivindicacions s'haurien d'aprovar durant l'any 2021 per poder desenvolupar-les al llarg de la present legislatura. És per això que considerem que cal mantindre reunions amb la Generalitat, els grups polítics que donen suport al Consell i amb les entitats valencianes que defensen la llengua per fer-los arribar

les nostres propostes i per construir un potent moviment social en defensa del valencià que possibilite la seua aprovació; sobre tot si tenim en compte que 2022 és any electoral i que d'aprovar-se la nova Llei de la Funció Pública Valenciana, s'estableix un termini d'un any per elaborar el reglament que desenvolupe els graus de capacitació lingüística a aplicar al personal. La negociació d'aquest serà a la MGN I on sols estaran La Consellera de Justícia, Interior i Funció Pública, UGT, CCOO i CSI-F; amb la qual cosa queda tot dit.